

Гюстав Кобе

Дрехи

– Вкъщи ли е Мисис Грейвс?

– Да, сър!

– А има ли някой при нея?

– Мистър Бентън, сър! Те са на горния етаж в библиотеката!

– А звъннаха ли брокерите на Мистър Бентън от града?

– Да, сър!

– А взеха ли го?

– Не, сър. Каза, че не бързал – щял да звънне в офиса по-късно!

– Сложи малко скоч и газирана вода на масата и кажи на Мисис Грейвс, че съм тук.

Влезе в хола. С критично око огледа картината над вратата. Застана така, че да вижда по-добре и се зазяпа в картините на стената. После изтръска калта от обувките си и се загледа в играта на цветове по килима.

Влезе във всекидневната. Скочът и газираната вода, заедно с голяма сребърна купа с лед го чакаха на масата. Но Грейвс първо огледа обстановката, както и в хола. Ламперията от английски дъб, заедно със всичко останало бяха в стил Елизабет. Купата и сребърните съдове бяха от същия период. И тази и предната стая бяха в подобен стил.

Беше много умислен. Наля си скоч, добави малко вода и се загледа в блестенето на кубчетата лед в чашата, преди да отпие. През големия широк прозорец с тежкото старо излъскано стъкло видя гаража, а пред него собствената си лимузина, с която бе дошъл от гарата. Моравата с цветята и дърветата се простираше до реката, която пресичаше земите му.

Огледа пак всекидневната, зарадва се на апартамента, влезе пак в хола и се заизкачва по стълбата към горния етаж.

– Как е Арчи Грейвс, идвайки от Уол Стрийт? – пита Бентън, повдигайки вежди, нещото, което Грейвс не понасяше в него.

Нямаше други двама на този свят, които да се различават толкова един от друг, колкото Грейвс и мъжа, който си говореше с жена му. Бентън беше ерген, висок и замечтан, това впечатление се допълваше от светлата му дълга коса, сините очи и пълните му устни, докато неговата пълна противоположност Грейвс имаше строги черти, допълнени от енергична фигура, цялото му излъчване показваше, че е човек, който знае какво иска и е свикнал да получава каквото си поиска.

– Ами? – пита той по начин, който изключваше какъвто и да било отговор и напълно игнорирайки Бентън.

– Ходихме нагоре по реката с яхтата. – каза жена му. – След обяда стреляхме по мишени. Улучих два пъти!

– Мислех си, че мразиш да стреляш. Винаги си казвала, че мразиш шума.

– Артур, исках да кажа Мистър Бентън, има пистолет със заглушител. Прекрасен е! Не знаех, колко е забавно стрелянето! И не шуми повече от удар от камшик!

– Да! – каза Грейвс с дълбок глас! – Можете да издухате мозъците си, без нито звук!

Бентън го изгледа.

– Не знаех, че говорите така, Грейвс!

– Ох, имах ужасно напрегнат ден! Между другото, чухте ли се с брокерите си?

– Ох, забравих за всичко това! – измънка Бентън. – Обади ми се Челмерс. Чртях поезия на Мисис Грейвс. Казах на Челмерс, че ще му се обадя като свърша, но съвсем забравих.

– По-добре му се обади веднага. Май има паника в офиса, камъчета под каруцата...

Бентън стана доста неохотно.

– Челмерс прекалява. Каква е ползата от брокера, ако не може да се справи с бизнеса, без да те безпокои? – каза кисело, докато напускаше стаята.

– Надявам се нищо лошо да не се е случило нещо с продажбите на заглушителя! – каза жената. – Той ужасно се гордее с изобретението си. Каза, че войската на Англия се нуждае от него. Каза, че ще ти го покаже.

– Изобретение! Май го е взел от книжката с поезия, която ти е чел. Баща му навремето купил патента на заглушителя от откривателя му и така е създал фирмата си.

– Ами, ти знаеш, че нищо не разбирам от бизнес. – каза тя отегчено.

– Ами може би ще разбереш, ако ти кажа, че съм спечелил днес половината на онова, което имах като милиони тази сутрин, преди да ти кажа „Довиждане“!

Сега вече нямаше нищо отегчително. Тя се замисли, колко ли още пари ще и даде за самата нея и направи така, че да изглежда по-мила и по-карсива от всякога. Усмихна се, като погледна към него.

– Мислех си, как те взех! – каза той.

– Ти си чудесен, Арчи! Как успя да го направиш?

– Разорих магазина на „Заглушителя“. Изчаках да паднат акциите, достатъчно за целите ми. После закупих всичко – и своето и неговото. Докато онзи ти четеше поезия, аз успях да го пратя на улицата. Не

могъл да отиде до телефона! Е, сега е там! Нека чуе, че няма и пукнат долар в джоба.

Тя не знаеше дали е разбрала всичко, което и каза. Все още му се усмихваше, показваше красотата си, докато не се чу звук от камшик.

Усмивката изчезна. Изглеждаше като човек, който все още не е разбрал цялото значение на случилото се. Съпругът и затвори вратата и се обърна към нея.

– Не слизай долу. След малко холът ще се напълни със слуги. А сцената пред тях ще е ужасна.

Тя се хвана за дръжката на стола.

– Икономът, – продължи той. – като истински англичанин, отлично обучен при такива случаи, след малко ще дойде тук и ще докладва какво се е случило. Ще слеза в хола, така че няма да е необходимо да слушаш каквито и да било ужасни детайли, ако въобще има такива.

Когато се върна обратно, тя само плачеше тихичко. Той не го забеляза.

– Преди да тръгна към града този следобед, Дюван ще се обади. Предполагам, че ще са научили за убийството. (Чудесно, че знаят всичко, нали?) Както и да е, ще ми кажат, че войната сега започва и че Рейнолд ще искат да ме посетят. Гоблените се съчетават перфектно с всичко в хола, но наистина се нуждаем от нещо в стар английски стил във всекидневната. Някой ден, другата седмица ще трябва да потърсим някаква картина за всекидневната. След това, можеш да си купиш някакви дрехи за лятото, давам ти карт бланш, всичко, което си поискаш.

Малката и ръка, толкова деликатна, толкова лека, че той можеше да я скрие в едната си лапа, докато с другата разресва косата и, трепереше. Изведнъж сълзите и рукнаха, но той не можеше да усети, колко разтроена е тя.

– Ще мога, ... ще мога ... да си купя дрехи, скоро?

Вече говореше през сълзи. Но като каза „Да, моето момиче“ усети как припада на рамото му.

КРАЙ

© 2007 Мирена Пламенова, превод от английски

Gustav Kobbé
Clothes

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4633>]